

W., dnia 13 marca 2017 r.

sygn. akt OSD 12/17

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

z dnia 13 marca 2017 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r. pr. G. K.

Sędziowie: r.pr. E. Z. (sprawozdawca)

r. pr. A. D.

Protokolant: r.pr. K. C.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. – r.pr. B. J..

w sprawie zażalenia złożonego przez T. W. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 30.01.2017 r., sygnatura R.D60/16 o umorzeniu dochodzenia w sprawie r. pr. W. W..

postanowił:

I.

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 30.01.2017 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie o sygnaturze R.D 60/16.

II.

kosztami postępowania w kwocie 916 zł (słownie: dziewięćset szesnaście złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30.01.2017r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego na podstawie art.17§1 pkt.2 k.p.k. w zw. z art.74(1) ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych umorzył postępowanie dyscyplinarne w stosunku do radcy prawnego W. W., obwinionego o to, że w dniu 20 lipca 2015r. we W., będąc pełnomocnikiem procesowym (...) Spółka Akcyjna z/s w W. sporządził i złożył pozew przeciwko T. W. o zapłatę do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny wskazując, że T. W. jest dłużnikiem mBank nie wywiązującym się należycie ze swoich obowiązków oraz świadomie podając nieprawdziwe informacje dotyczące wypowiedzenia umowy o kredyt oraz załączając nieprawdziwe w swej treści elektroniczne zestawienie operacji, przez co działał nierzetelnie i niewłaściwie chcąc spełnić oczekiwania klienta tj. o czyn z art. 6, art. 7 ust. 3 i art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 9 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016r. Poz. 233). Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego umarżając postępowanie uznał, iż czyn zarzucany obwinionemu nie wyczerpuje znamion przewinienia dyscyplinarnego.

W uzasadnieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego należy wnioskować, że radca prawny w dacie sporządzenia pozwu był w posiadaniu dokumentów takiej treści,

która uzasadniała skierowanie sprawy do sądu. Brak możliwości wglądu przez radcę prawnego w dokumentację wskazującą na brak podstaw do wniesienia pozwu był spowodowany wyłącznie zaniechaniami i błędami popełnionymi przez pracowników mBank. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przytoczył także art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, z którego wynika, że radca prawny nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji (w tym także dokumentów) uzyskanych od klienta. Czynności podejmowane przez pełnomocnika są warunkowane zaufaniem do wiarygodności danych uzyskanych od klienta i przekazywanych przez niego informacji. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił także, że radca prawny W. W. nie podejmował działań w celu świadomego wyrządzenia szkody skarżącej. Z żadnego bowiem dowodu przeprowadzonego w niniejszej sprawie nie wynika, by przed sporządzeniem pozwu radca prawny W. W. miał jakiekolwiek podstawy przypuszczać, że twierdzenia jego klienta tj. mBanku są nieprawdziwe, czy chociażby wątpliwe. Także zarzut wobec radcy prawnego W. W. złożenia przez mBank wniosku o nadanie klauzuli wykonalności oraz zarzut prowadzenia przez radcę prawnego W. W. działalności gospodarczej wykraczającej poza działalność prawniczą jako uchybiający godności zawodu radcy prawnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał za chybione.

Na powyższe postanowienie skarżąca T. W. wniosła w dniu 14.02.2017r. zażalenie (odwołanie) wnosząc o uchylenie w/w postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i kontynuowanie dochodzenia w sprawie. W przedmiotowym odwołaniu skarżąca podtrzymała swoje dotychczasowe zarzuty wobec radcy prawnego W. W.. Wskazała ponadto, że Rzecznik dyscyplinarny całkowicie pominął okoliczność, iż potwierdzenie przez mBank faktu istnienia długu nie jest samo w sobie wystarczające do złożenia wniosku o wydanie nakazu zapłaty, bowiem koniecznym było wykazanie za pomocą dokumentów wymagalności długu. Zarzuciła ponownie, iż obwiniony posiadał na pewno pełną świadomość braku istnienia dowodu na wymagalność zobowiązania pokrzywdzonej. Ostatecznie ponowiła zarzut dotyczący rodzaju prowadzonej przez radcę prawnego W. W. działalności gospodarczej, podnosząc, że nagannym w jej ocenie jest fakt, że działalność radcy prawnego jest zdominowana w przeważającej sprzedaży przez sprzedaż detaliczną mięsa i wyrobów z mięsa prowadzoną w wyspecjalizowanych sklepach.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Istotą postępowania odwoławczego jest dokładne zbadanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, czy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podejmując decyzję o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu W. W. dokonał w sposób prawidłowy analizy stanu faktycznego sprawy, a następnie dokonanie oceny, czy przy tak ustalonym stanie faktycznym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przeprowadził należyłą subsumpcję, zwłaszcza w świetle zarzutów podniesionych przez skarżącą w odwołaniu z dnia 14.02.2017r. W efekcie tak przeprowadzonego badania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stanął na stanowisku, że w/w zażalenie z dnia 14.02.2017r. nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem podniesione w nim zarzuty nie znajdują poparcia w zgromadzonym i ocenionym następnie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego materiale dowodowym.

W pierwszej kolejności należy wskazać w ślad argumentacji przedstawionej przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, iż głównym dysponentem oraz wyłącznie uprawnionym do wszczęcia postępowania windykacyjnego przeciwko skarżącej był mBank. Radca prawny W. W. wykonywał jedynie wolę swojego klienta. Zauważyć należy, że radca prawny nie posiadał dokumentacji oraz nie znał historii stosunku prawnego istniejącego w relacji mBank a skarżącą, Radca prawny nie reprezentował mBanku we wcześniejszych czynnościach ze skarżącą, a zatem nie mógł mieć własnej wiedzy o stanie faktycznym sprawy. Radca prawny jako pełnomocnik działając w zaufaniu do swojego klienta oraz podejmując działania mające na celu ochronę interesów swojego klienta przygotował pozew według takiego stanu faktycznego i prawnego dokumentów, jakie otrzymał od swojego klienta. Zgodnie z powołanym w sprawie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego art.38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji (w tym także dokumentów) uzyskanych od klienta. Czynności podejmowane przez pełnomocnika są warunkowane zaufaniem do wiarygodności danych uzyskanych od klienta i przekazywanych przez niego informacji. Bank jako wyspecjalizowana jednostka działająca w oparciu o przepisy prawa bankowego ma szczególny obowiązek dbałości o należyte rozliczenia z klientem. Radca prawny nie może odpowiadać za brak należytej staranności po stronie mBanku, tym bardziej, że jak wynika z pisma mBanku z dnia 14.11.2016r., mBank przyjął w całości na siebie wszelką odpowiedzialność w stosunku do skarżącej i wyjaśnił,

iż wszelkie czynności faktyczne i prawne, jakie powziął w imieniu mBanku pełnomocnik, czyli radca prawny W. W. zostały dokonane na podstawie i z wykorzystaniem przekazanej dokumentacji, za której uchybienia mBank ponosi wyłączną odpowiedzialność. Ponadto ani nie wynika to z materiału dowodowego zebranego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, ani w żaden sposób skarżąca nie udowodniła, aby radca prawny W. W. świadomie i celowo działał przeciwko skarżącej. Przeczy temu chociażby w/w oświadczenie mBanku zawarte w piśmie z dnia 14.11.2016r. Dodatkowo wbrew logice byłoby oczekiwać od radcy prawnego W. W. posiadania wiedzy, której nawet nie wykazali pracownicy mBanku odpowiedzialni za sprawy windykacyjne. To samo dotyczy zarzutu dotyczącego bankowego tytułu egzekucyjnego, gdzie jak sama skarżąca wskazuje jego uzyskanie odbyło się bez udziału radcy prawnego W. W.. Skarżąca wskazała, iż mBank zaproponował skarżącej zadośćuczynienie w kwocie 5.000 zł. Jest to w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego jedyna prawidłowa droga uzyskania przez skarżącą naprawienia jej szkód przez podmiot, który ponosi i który przyjął na siebie wyłączną winę w tej sprawie. Wbrew dalej idącym żądaniom skarżącej, skierowanym wobec radcy prawnego W. W., brak jest w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego podstaw faktycznych i prawnych do przyjęcia takiej odpowiedzialności pełnomocnika procesowego jakiej żądała skarżąca.

Co się tyczy zaś prowadzonych przez radcę prawnego W. W. różnorodności przedmiotowej działalności gospodarczych, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, iż zgodnie z art.8 ust.1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych, jedynie wykonywanie zawodu radcy prawnego w formie spółki cywilnej, jawnej, partnerskiej, komandytowej, czy komandytowo akcyjnej musi być ograniczone wyłącznie do świadczenia pomocy prawnej. Ustawa nie zabrania a contrario łączenia wielu przedmiotów działalności w ramach jednoosobowej działalności gospodarczej, zwłaszcza, że w przypadku radcy prawnego W. W. jest on zobowiązany wykonywać zawód radcy prawnego osobiście i tym samym można uznać, iż jest to jego dominująca działalność gospodarcza. Niestety w świetle przepisów prawa polskiego nie da się założyć przez jedną osobę jednocześnie dwóch lub większej ilości działalności gospodarczych dla różnych przedmiotów działalności o różnych nazwach. Wobec powyższego i ten zarzut skarżącej należało oddalić.

Wobec powyższego po dokonaniu wszechstronnej analizy okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że wydane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienie z dnia 30.01.2017r. o umorzeniu dochodzenia prowadzonego przeciwko radcy prawnemu W. W., a wobec braku możliwości postawienia mu zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego w pełni odpowiada prawu. W tym stanie rzeczy, wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w odwołaniu skarżącej z dnia 14.02.2017r., w pełni uzasadnionym było utrzymanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postanowienia z dnia 30.01.2017r., sygnatura R.D. 60/16 o umorzeniu dochodzenia w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70(6) ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i nie przysługuje od niego odwołanie.